

## Arrest

nr. 235 209 van 16 april 2020  
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2019 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 5 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, A.A.B., die volgens haar verklaringen op 15 mei 2017 België is binnengekomen, diende op 22 mei 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 24 oktober 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal motiveerde deze beslissing als volgt:

*“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 2-3 en dd. 11/10/2017, p. 2-3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

*Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

*In casu werd vastgesteld dat uw geografische kennis van de regio waar u verklaart gans uw leven woonachtig te zijn geweest, getuigt van instudeerde –soms foutieve– kennis en geen doorleefde kennis van iemand die gans haar leven in een bepaalde omgeving woonachtig was. U gevraagd uit te leggen waar Mirig gelegen is in het district Dhusamareb door dorpen in de nabije omgeving te geven en u tevens gevraagd al uw kennis betreffende die dorpen te delen, zoals waar de dorpen gelegen zijn en hoever ze van Mirig zijn verwijderd, geeft u een voorgekauwde lijst van dorpen (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 6):*

*‘Dhusamareb is voor je bij Mirig aankomt. Dhusamareb ligt ten zuiden tegenover Mirig. Ten oosten Afweeyne Banan, Dhal Raydo, Higlaale, Mareer Gur. Ten noorden Hunshaalow, Hinjilib, Hananbuure. Ten westen Bohol, Laashado, aan die kant is Bali. Ten zuiden Dhusamareb, Ceel Dheer(e) en Guriceel. Tijdens het tweede gehoor legt u met betrekking tot bovenstaande dorpen consistente verklaringen af (zie gehoorverslag 11/10/2017, p. 5). De door u vermelde dorpen zijn echter niet steeds gesitueerd in de door u gegeven richting: Higlaale –door u in het oosten gesitueerd– ligt duidelijk ten zuidoosten, Mareer Gur –door u in het oosten gesitueerd– ligt dan weer ten noordoosten. Guriceel en Ceel Dheere – door u in de nabije omgeving van Mirig gesitueerd – liggen op een zeer aanzienlijke afstand van uw vermeende dorp. Tijdens het tweede gehoor verklaart u dat Guriceel niet bij jullie in de buurt is gelegen (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 8), wat nogmaals bevestigt dat u een willekeurig aantal dorpen in uw district gaf zonder verdere kennis terzake. U kan niet inschatten hoe ver Garsaalo –een plaats vlakbij Mirig–, waarvan u vermoedt dat het een plaats is in uw provincie, vermoedelijk ten oosten van Mirig gelegen, van Mirig verwijderd is. (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 20), terwijl u tijdens het tweede gehoor wel met zekerheid weet dat Garsaalo ten oosten van Mirig is (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 5). Faryaraweyn – in de nabijheid van Mirig – kent u niet (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 20). Tijdens het tweede gehoor verklaart u wel van Faryaraweyn te hebben gehoord en dat het deel uitmaakt van jullie regio maar dat u het niet zou weten (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 8). Andere plaatsnamen zoals Gadoon – waar op 5 april 2015 volgens ACLED nochtans 3 mensen om het leven kwamen toen onbekende mannen het vuur openden op de burgers van het dorp en waarvan werd gezegd dat het motief clan gerelateerd was – situeert u niet dichtbij uw dorp. U voegt toe dat uw clanleden er wonen en dat je er met de auto naartoe moet gaan. Van voornoemde gebeurtenis –tussen uw clan Ayr en Absiye – heeft u geen weet (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11/10/2017, p. 7) (zie administratief dossier). U verklaart dit niet te kunnen weten omdat Gadoon ver van Mirig is verwijderd, maar wel te kunnen weten wat er in Dhusamareb gebeurt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), wat uit verdere lezing van het gehoorverslag niet het geval blijkt te zijn.*

*Wat frappanter is dan uw enigszins gebrekkige en soms foutieve geografische kennis, is het gebrek aan kennis betreffende de door u aangehaalde dorpen. U na het geven van bovenstaande lijst gevraagd meer*

te vertellen over de dorpen zoals wat er te zien is, en u erop gewezen dat er meer wordt verwacht dan een loutere opsomming van dorpen in gans het district (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p.6), verklaart u dat het district Dhusamareb alsook Shimbiraale dichtbij zijn gelegen. Overigens verklaart u dat er niets bijzonders te vertellen is over die dorpen en dat het kleine dorpen zijn op het platteland die bewoond worden door veehouders (zie gehoorverslag CGVS, dd. 07/08/2017, p. 7).

U kan vervolgens niet duiden hoe ver Afweeyne Banaan ('ik kan niet schatten, maar het is een dorp dat niet ver van ons is'), Mareer Guur ('ligt een beetje ver, niet heel ver, maar iets verder verwijderd') en Higlaale ('niet ver, en niet te dichtbij, maar je kunt er naartoe lopen) van Mirig zijn verwijderd, doch enkel dat het op loopafstand is omdat de veehouders van daar komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 7 en dd. 11/10/2017, p. 4). U verklaart geen mensen te kennen afkomstig uit Higlaale, ook al komen er wel mensen van Higlaale naar jullie dorp. Volgens uw verklaringen is Higlaale een oud dorp, maar wanneer u wordt gevraagd meer uitleg te geven, antwoordt u ontwijkend dat het dorp altijd al heeft bestaan maar niet groter geworden is dan het al was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11/10/2017, p.4), opmerkelijke kennis voor iemand die verklaart er nooit te zijn geweest. Over Afweeyne Banaan weet u enkel te zeggen dat het ten oosten is en dat er mensen van dat dorp kwamen. U verklaart op de hoogte te zijn van het bestaan van die dorpen doordat mensen van het platteland daar wonen, en vee brengen naar Mirig. U gevraagd naar waar specifiek ze vee brachten, antwoordt u erg vaag naar de markt waar dingen worden verkocht. U vervolgens gevraagd waar die markt in Mirig gelegen is, antwoordt u ten zuiden van Mirig en dat het een kleine markt is (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.5). Dat u er niet in slaagt meer spontane en doorleefde verklaringen af te leggen komt de geloofwaardigheid van uw herkomst niet ten goede. Dat u bovendien niet kan duiden wie er vee verkoopt op die markt ('Het vee wordt er naartoe gebracht, en de persoon die het vee nodig heeft, kan dat er aankopen'), verwondert. Over Hunshaalow kan u niets vertellen buiten dat het een dorp is waar er mensen wonen. U gevraagd of u mensen kent die vanuit Hunshaalow naar uw dorp komen om inkopen te doen, antwoordt u 'ja, bijvoorbeeld we hebben elkaar vandaag gezien en iets van elkaar gepakt, en weg' (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11/10/2017, p.6). Indien de bewoners van het platteland inderdaad op regelmatige basis uw dorp bezoeken om hun goederen te verkopen, mag het redelijkerwijze van u worden verwacht dat u enkelen van hen kan benoemen bij naam. U blinkt uit in algemene en vage verklaringen die geenszins aantonen dat u van die omgeving afkomstig zou zijn.

U kan tevens niet duiden hoe u te weten bent gekomen welke dorpen in welke richting zijn gelegen. U dat gevraagd, verklaart u dat de mensen die van daar kwamen, het jullie vertelden (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 5), wat nogmaals in de verf zet dat het niet onredelijk is dat u enkelen bij naam zou kunnen benoemen. U vervolgens gevraagd in welke context zij vermeldde in welke richting hun dorp gelegen is, verklaart u dat die persoon enkel gaat vertellen uit welk dorp hij afkomstig is en dat jullie weten in welke richting het dorp is gelegen. U nogmaals gevraagd hoe jullie dat weten, verklaart u in tegenstrijd dat de mensen die van daar komen jullie dat wel vertellen. U nogmaals gevraagd hoe u die kennis heeft vergaard –geïllustreerd met een persoonlijk voorbeeld – verklaart u dat wél te kunnen weten want als je in het dorp bent, je de richtingen van de dorpen in de buurt kan weten. U voegt nogmaals toe dat de mensen zeggen van welke richting ze komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.5-6). Uw verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen hoe u als persoon die voor het verlaten van zijn vermeende land van herkomst het dorp slechts drie keer verliet, zulke uitvoerige kennis heeft kunnen vergaren, tenzij door toegewijde studie.

Ook met betrekking tot uw eigen vermeende dorp Mirig kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor dat er 11 waterputten gelegen zijn in Mirig, waarvan er nog 5 goed zijn. Bij de waterputten is er bali, een wateropslagplaats waar zowel mensen als dieren na regenval kunnen drinken (zie gehoorverslag CGVS, dd. 07/08/2017, p. 7-8). U gevraagd die plek te omschrijven, antwoordt u dat het een grote plaats is waar water inzit en er slechts water inzit op het moment dat het regent. U voegt toe dat er de laatste keer geen water inzat en dat wanneer er water inzit, mensen vee van het water lieten drinken en mensen er zelfs in konden zwemmen. U nogmaals gevraagd de plek waar de waterputten en de bali waren, te omschrijven, verklaart u dat het een hele grote plek is, breed, vanaf hier [het gehoorlokaal] tot de plek waar u binnenkwam. Het was een erg grote plaats waar er enkele waterputten waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 10), wat van nihil doorleefdheid getuigt. Vervolgens verwijst u naar een man die ooit verdronk in een van de waterputten wiens naam u zich niet langer kan herinneren (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 11). Dat uw omschrijving van deze plaats niet aantoonde dat u een inwoner was van deze plek, staat buiten kijf. Dat u echter tijdens het tweede gehoor verklaart dat er 15 waterputten zijn in plaats van de 11 waarnaar u tijdens het eerste gehoor verwees, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst compleet (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11/10/2017, p. 11). U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat voor u 11 en 15 waterputten hetzelfde is, wat niet het geval is. Ook wanneer u wordt gevraagd de locatie van het restaurant te geven, antwoordt u initieel te Mirig, en nadat wordt gevraagd specifiek te antwoorden, verklaart u dat het restaurant in het westelijke gedeelte tegenover de weg is gelegen, wat nog steeds bijzonder vaag is.

*U gevraagd of het ver van uw huis was, antwoordt u 'een klein beetje' en nadat om uitleg wordt gevraagd, dat je niet zover moet lopen, de weg moet oversteken en je dan aan het restaurant bent. U vervolgens gevraagd wat je dan allemaal passeerde, verklaart u enkel de weg te passeren en dat het aan de overkant van de weg is (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p.12). Van iemand die gans haar leven in een klein dorp heeft gewoond, mag verwacht worden dat ze meer uitvoerige verklaringen kan afleggen met betrekking tot de omgeving. Eens te meer daar u verklaart dat er 20 huizen zouden zijn, 11 (of 15) waterputten, een wateropslagplaats, een moskee en maar liefst 7 kleine restaurantjes/theehuizen (zie gehoorverslag CGVS dd. 17/08/2017, p. 12 en dd. 11/10/2017, p. 5). Wanneer uw directe leefomgeving wordt bevraagd, slaagt u er niet in te overtuigen.*

*Ook met betrekking tot uw eigen leven te Mirig, kan u allesbehalve aannemelijk en doorleefde verklaringen afleggen. Zo verklaart u altijd samen te hebben gewoond met uw moeder, vader en de rest van uw familie en dat uw moeder en vader een restaurant hadden waar je iets kon eten. Nadat uw vader in 2005 stierf, hebben jullie het restaurant geërfd. U voegt toe altijd op die plaats te hebben gewoond, maar dat uw moeder en vader na hun huwelijk van het platteland naar het dorp zijn gekomen. U vervolgens gevraagd hoe een dagdagelijks dag er voor u uitzag toen u in Mirig woonde, antwoordt u weinig concreet altijd bij uw ouders te hebben gewoond en nadat uw vader stierf, overdag uw moeder – vooraleer zij kwam te sterven - te hebben geholpen in het restaurant (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p.8). Het is bijzonder bevreemdend dat u er niet in slaagt uw dagdagelijkse leven in het door u verklaarde dorp van herkomst Mirig concreter te omschrijven.*

*Uw kennis met betrekking tot Dhusamareb, de districtshoofdplaats en tevens op - volgens uw verklaringen - slechts een uur met de auto ('een uur ongeveer, doe maar een uur, is goed') verwijderd van Mirig, kan niet overtuigen dat u van die regio afkomstig bent (zie gehoorverslag CGVS, dd. 07/08/2017, p. 8). U verklaart voor het eerst na uw huwelijk in 2009 naar Dhusamareb te zijn gegaan. U gevraagd naar uw eerste indruk van de stad, verklaart u dat het een grotere plaats was dan uw dorp en u het wel goed vond (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.8). U verklaart inkopen te hebben gedaan in de winkel van Dahabo Cilmi Torogay, in het centrum van de stad, -na vraag om extra uitleg- het midden van de stad (zie gehoorverslag CGVS 11/10/2017, p.9). Zelfs rekening houdend met het gegeven dat u slechts driemaal naar Dhusamareb zou zijn gegaan – met uitzondering van uw vlucht – mag redelijkerwijze verwacht worden dat u meer uitvoerige antwoorden zou kunnen geven wanneer het gaat over Dhusamareb. De verschillende wijken in Dhusamareb zijn u onbekend daar u verklaart geen inhoudelijke informatie te hebben over Dhusamareb. U weet enkel dat het een groot district is, dat er een bank en scholen zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.9). Verder verwijst u nog naar een ziekenhuis waar u verder weinig over kan vertellen. Een gebrekkige kennis die toch enigszins tot de verbeelding spreekt daar zowel uw moeder toen zij nog leefde, als uw man en overigens de rest van de inwoners van uw vermeende dorp zich regelmatig naar Dhusamareb verplaatsten (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 7 -8). Bovendien woonde uw neef in Dhusamareb en verklaart u contact met hem te zouden hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 10).*

*Voorts moet opgemerkt dat het verwondert dat u er niet in slaagt concrete voorbeelden te geven van clanconflicten die gaande waren in uw omgeving. U verklaart dat de Ayr altijd onderling vechten. U gevraagd hier meer over te vertellen, antwoordt u dat Ayaanle een subclan is van Ayr en zij gevochten hebben tegen Yabar-Dharwa-Kace, dat Cabsiye gevochten heeft tegen Yabar-Dharwa-Kace en dat er binnen Yabar-Dharwa- Kace ook wel eens ruzie werd gemaakt (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p.10). Wanneer u echter wordt gevraagd of u zich zulk specifiek gevecht kan herinneren in Mirig of –na verduidelijking– in de omgeving van Mirig, antwoordt u het zich niet te kunnen herinneren en voegt u toe dat er een grote strijd was tussen deze clans na Siad Barre en dat er altijd ruzie, maar geen echte gevechten, zijn. U ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS gevraagd naar concrete voorbeelden van gevechten, antwoordt u dat er continu gevechten zijn in gans de provincie, in de dorpen (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 8). Indien er continu gevechten plaatsvonden in uw provincie, verwondert het ten zeerste dat u er niet in slaagt één concreet voorbeeld te geven. U bijgevolg nogmaals gevraagd een concreet voorbeeld te geven, verklaart u dat er bij de gevechten waarover u het heeft iemand is die iemand anders om het leven brengt, en de clan vervolgens wraak neemt, waarmee u het concept van clanwraak, of eerwraak heeft beschreven zonder concretisering. U nogmaals gevraagd naar een specifiek voorbeeld en verduidelijkt geen algemene beweringen te willen, vraagt u of gepeild wordt naar de dag dat het is gebeurd, waarop u wordt gevraagd naar wat er is gebeurd, waar u op antwoordt dat het elke keer gebeurt en u het niet heeft geteld. U wederom gevraagd een concreet voorbeeld te geven, antwoordt u bijvoorbeeld Casbiye tegen Yabar-Dharwa-Kace, Ayanle tegen Yabar-Dharwa-Kace en Ayanle tegen Habar Aji, wat een bewonderenswaardige poging is doch nog steeds geen concreet incident beschrijft (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 8). Verder in het gehoor slaagt u er uiteindelijk in een naam te geven van een jongen die door clanwraak om het leven kwam, doch kan u niet meer details verschaffen met betrekking tot de dader en de omstandigheden (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.12). Om slechts enkele voorbeelden te geven: eind oktober 2015 vonden er ten noorden van Dhusamareb*

gevechten plaats tussen subclans van Habar Gedir. 23 maart 2015 vonden er gevechten plaats tussen Suleiman subclan van Habar Gedir en Ayr in Xundhurre (38 kilometer ten noordoosten van Dhusamareb). 1 augustus vonden er gevechten plaats tussen Ayr en Murusade militias in Ximaced in Galgaduud waarbij 12 mensen om het leven kwamen (zie administratief dossier). Dat u geen enkel concreet conflict kan verhalen, tast de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst verder aan.

U verklaart verschillende keren dat er verschillende partijen de plak zwaaien in uw dorp, maar er geen vast bestuur aanwezig is. U gevraagd dat te duiden, antwoordt u dat Ahlu Soenna Waljama Dhusamareb bestuurt, dat daarenboven de Galmudug staat en Hubin Iyo Heeb bestaan en dat Al-Shabaab af en toe langskomt (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 23). Welke impact deze veelheid aan besturen had op uw vermeende dorp, kan u moeilijk kaderen. U verklaart dat als ze [Ahlu Soenna Waljama] iets nodig hadden, ze naar uw dorp kwamen. Wat ze echter juist kwamen doen –buiten dat ze voor hun mensen kwamen – kan u moeilijk duiden. Dat u bovendien niet weet hoe deze verschillende besturen met elkaar omgaan, blijkt uit uw antwoord op de vraag naar de verhouding tussen Ahlu Soenna Waljama en de overheid ('ik zweer het, ik heb geen idee. Ik weet enkel dat ze het daar voor het zeggen hebben, in de regio, in de provincie' en 'dat kan ik niet weten, dat kan ik niet inschatten'). Een aanval door de militias van Ahlu Soenna Waljama op het leger van de overheid in juni 2015 in Dhusamareb schildert u af als iets kleins en u voegt toe dat er in uw dorp geen gevechten waren. U vervolgens gevraagd naar conflicten/gevechten in Dhusamareb, verklaart u niets te kunnen weten over de gevechten in Dhusamareb, en dat u hoorde dat Dhusamareb werd aangevallen door Al-Shabaab leden die vervolgens de controle overnamen van Ahlu Soenna Waljama. Wanneer dat was kan u niet inschatten, maar u verklaart dat ze het meerdere keren hebben aangevallen. Dat u niet op de hoogte zou zijn van gebeurtenissen in Dhusamareb aangezien u er niet aanwezig was, gaat niet op gezien de nabijheid van de districtshoofdplaats, het belang van Dhusamareb voor de bevoorrading van Mirig, het gegeven dat uw neef er woonde en dat de inwoners van uw dorp, waaronder uw man, alsook de plattelandsbewoners er naartoe gingen. Overigens verwijst u naar een aanslag in 2008 waarbij Adan Hashi Ayro, een lid van Al-Shabaab, bij een explosie om het leven kwam. U tijdens het eerste gehoor gevraagd of er toen nog andere mensen om het leven kwamen, antwoordt u dat er misschien andere mensen die bij hem waren, vermoord werden (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 26). U verklaart geen details te hebben over deze gebeurtenissen maar dat het algemene informatie is en dat jullie, omdat jullie er niet ver vandaan wonen, die dingen horen. Tijdens het tweede interview blijkt u al meer informatie te hebben verzameld met betrekking tot deze gebeurtenis daar u verklaart dat het leger van Adan Hashi Ayro samen met hem werd gedood (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 17). Wanneer het gebeurde, blijkt u tijdens het tweede interview dan weer niet te weten. Ook weet u niet of er gewone burgers om het leven kwamen. Hoe deze aanslag werd uitgevoerd weet u ook niet. In 2008 heeft een Amerikaans vliegtuig drie grote bommen laten vallen op Dhusamareb waarbij voornoemde persoon samen met andere personen, waaronder burgers, om het leven kwam. Dat u dit als inwoner van een dorp in de omgeving niet weet, tart de verbeelding enorm.

Het spreekt eveneens tot de verbeelding dat u wel over informatie beschikt met betrekking tot de oprichting van de staat Galmudug (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 24) en Hibun iyo Heeb (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.16), die respectievelijk in Galkayo/Cadaado en Cadaado aanwezig waren, en niet met betrekking tot gebeurtenissen die in uw eigen districtshoofdplaats plaatsvonden. U verklaart zulke dingen te weten te zijn gekomen door de mannen die in uw theehuis politieke zaken bespraken, wat niet kan vergoelijken niet op de hoogte te zijn van gebeurtenissen in Dhusamareb. Dit staat bovendien in schril contrast met het gegeven dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van de aanwezigheid van de overheid en de Ethiopische troepen in Dhusamareb. U verklaart dat de Ethiopiërs in 2006 kwamen en ze in Ceel Buur waren, wederom een ander district waarnaar u verwijst. U gevraagd naar Dhusamareb, verklaart u dat het mogelijk is dat ze langs Dhusamareb zijn geweest en daar zijn verbleven, maar niet in Mirig. U gevraagd naar de Ethiopische aanwezigheid na 2006, verwijst u opnieuw naar Ceel Buur (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 18-19). Het eerste gehoor verklaart u dat u hoorde dat de Ethiopische troepen op het platteland van Dhusamareb waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 25). Het moet geconcludeerd dat u geen weet heeft van de Ethiopische aanwezigheid in Dhusamareb. Het CGVS beschikt echter wel over informatie dat de Ethiopische troepen aanwezig waren in de stad Dhusamareb (zie administratief dossier). Verschillende bronnen bevestigen dat er een basis van het Ethiopische leger gevestigd was in Dhusamareb. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, toont aan dat u niet afkomstig bent uit Mirig, in het district Dhusamareb, in de regio Galgaduud.

Uw socio-politieke kennis van de regio wijst eerder op een ingestudeerde en theoretische kennis dan de kennis van iemand die woonachtig zou zijn geweest in de regio.

Verder moet met betrekking tot uw herkomst opgemerkt dat u totaal geen voeling heeft met periodes van droogte en de impact daarvan op uzelf, en het dorp. U verklaart tijdens het eerste interview voor het CGVS dat er de afgelopen periode sprake was van droogte in uw dorp en dat het van 2012 geleden is dat het een beetje heeft geregend. U gevraagd welke impact die aanhoudende droogte op uw leven had, verklaart

u dat het een constant probleem was, jullie nergens heen konden gaan en te maken hadden met deze droogte. Vervolgens begint u over de mannen die naar de provincie kwamen wanneer ze wilden, om te doen wat ze wilden (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p.22). Het staat buiten kijf dat u met zulke verklaringen niet kan overtuigen in een sinds 2012 door droogte geteisterde regio te hebben gewoond. U nogmaals gevraagd te vertellen over de droogte daar een sinds 2012 aanhoudende droogte een enorme impact moet hebben gehad, verklaart u dat deze droogte meer gevolgen had voor mensen op het platteland die afhankelijk zijn van hun vee en dat jullie in het dorp hebben kunnen overleven door organisaties die voedsel brachten vanuit Dhusamareb. Hoe vaak die organisatie –mogelijks SCRC-kwamen, kan u niet inschatten. U voegt nog toe dat de droogte een impact had op het restaurant omdat uw cliënteel voornamelijk bestond uit plattelandsbewoners (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 23). Welke gevolgen het had, weet u niet te duiden. Dat u niet meer doorleefde verklaringen kan afleggen met betrekking tot een volgens uw verklaringen aanhoudende droogte, spreekt uw bewering van die regio afkomstig te zijn tegen. Bovendien verklaart u dat de mensen van het platteland naar uw dorp zouden komen om vee en melk te brengen, alsook dat uw schoonouders op het platteland van Mirig woonachtig zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 4 en p. 19). Dat een dorp als Mirig, nauw verweven met het platteland en zijn bewoners, niet meer zou worden beïnvloed door zulke droogte, kan gewoonweg niet. Ook tijdens het tweede interview kan u op dit vlak geenszins overtuigen. Integendeel zelfs, u verklaart dat het van 2002 geleden is dat jullie nog goede regen hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 13). U om bevestiging gevraagd dat u 2002 zei, antwoordt u dat in 2002 de laatste goede regen viel, en het daarna droog was. U nogmaals gevraagd of het dan sinds 2002 niet meer regende, verklaart u dat het soms wel een beetje regent, maar niet zoveel. U voegt toe dat jullie geen gewoonlijke GU regens meer hebben gehad. Pas nadat u nogmaals wordt gevraagd of dat sinds 2002 was, verklaart u 2012 te hebben bedoeld. Dit toont aan dat u totaal geen voeling heeft met de regio waarvan u verklaart afkomstig te zijn. Bovendien moet opgemerkt dat volgens informatie Galgaduud in 2013 en 2015 een goede Gu regenval heeft gekend (zie administratief dossier). Ook tijdens het tweede gehoor verklaart u dat de mensen van het platteland problemen hadden ten gevolge van het gebrek aan regen maar het bij jullie heus wel meeviel en jullie niet zoveel problemen hadden. Indien er vee stierf op het platteland, verminderde de productie van melk en vlees en moet dat bijgevolg wel een impact hebben gehad op het dorp. U hiermee geconfronteerd, verklaart u niet zoveel melk te hebben gebruikt, en dat jullie klanten –in tegenstelling tot het eerste interview – mensen waren van de auto's die er passeerden en dat de mensen van het platteland naar het dorp kwamen en zeiden dat ze vee hadden verloren (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.14). Er moet worden geconcludeerd dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk en allesbehalve doorleefd zijn wat bijgevolg de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst in het gedrang brengt.

Voorts moeten er ernstige vragen gesteld worden bij uw verklaringen aangaande uw illegale reis van Somalië naar België. Zo dient te worden opgemerkt dat u bijzonder weinig weet over het door u gebruikte valse reisdocument. Bij de DVZ verklaarde u met een ongeldig paspoort van onbekende nationaliteit te hebben gereisd. U voegde toe dat het een rood paspoort was op naam van H.H.Y. (zie verklaring DVZ, punt 31). U tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd of u ooit een andere naam heeft gebruikt, antwoordt u initieel neen om vervolgens –nadat de vraag werd gesteld of u voor uw reis naar België een andere naam gebruikte – te verklaren een paspoort te hebben gebruikt op naam van H.H.M. (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p.8). U geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ verklaart u dat daar iets verkeerd werd genoteerd. Het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende verklaring voor vastgestelde tegenstrijdigheden. Dat u bovendien niet weet welke andere gegevens in het paspoort stonden, spreekt tot de verbeelding, en doet de volgens uw verklaringen afgelegde reisweg in twijfel trekken. U verklaart dat die man [de smokkelaar] u zei enkel de naam te moeten onthouden. Het moet opgemerkt dat het toch merkwaardig is dat uw smokkelaar u niet beter zou hebben voorbereid op uw (internationale) reis met een vals document -gelet op de grote mogelijkheid ondervraagd te worden op een internationale luchthaven over uw identiteit, nationaliteit, afkomst en reisdoel.

Ook dat u niet weet welke landen u passeerde vooraleer u in België arriveerde doet vraagtekens plaatsen bij uw verklaringen omtrent uw reis. Zo verklaarde u bij de DVZ vanuit Somalië op 14 mei 2017 het vliegtuig van een onbekende maatschappij te hebben genomen naar een onbekende plaats, om vervolgens nogmaals met een onbekende maatschappij naar een ander onbekend land te zijn gevlogen om tenslotte met het vliegtuig van een wederom onbekende maatschappij in België te zijn geland (zie verklaring DVZ, punt 31). Tijdens het gehoor op het CGVS kan u nauwelijks informatie geven over de voorbereiding van uw reis ('Toen ik bij mijn oom was, werd mijn oom gebeld en bedreigd. Hij was door deze telefoon ontregeld, en had schrik gekregen. Dan heeft hij mijn reis voorbereid' en 'Ik had zelf geen geld. Mijn oom heeft mijn reis geregeld. Wanneer hij mijn reis regelde, moest ik in een ander huis verblijven'). U gevraagd welke landen u passeerde vooraleer u in België aankwam, antwoordt u op een avond met een vliegtuig vanuit Mogadishu te zijn vertrokken en diezelfde nacht nog in een onbekend land te zijn geland.

Vervolgens vlogen jullie diezelfde nacht verder met een ander vliegtuig en de volgende ochtend kwam u aan in België en werd u met een auto aan het station van Brussel-Noord afgezet (zie gehoorverslag CGVS 07/08/2017, p.34). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde reisomstandigheden. Ook uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststellingen ondermijnd.

Ook met betrekking tot uw contacten met uw familie legt u weinig geloofwaardige verklaringen af. U verklaart geen contact te hebben met mensen daar omdat u geen telefoonnummers heeft. U gevraagd of u pogingen ondernam om telefoonnummers te verkrijgen, antwoordt u druk bezig te zijn met ze [uw familie] te vinden en dat u als u een kans krijgt, ze zal bellen. U vervolgens gevraagd hoe u hun gegevens trachtte te verkrijgen, verklaart u te hebben bedoeld ze graag te willen bereiken maar nog geen stappen te hebben ondernomen. U verklaart echter ook dat uw oom langs vaderszijde die in Mogadishu woonde na uw aankomst in België om het leven werd gebracht en u dat te weten kwam via uw neef –zijn zoon- wiens nummer u op een briefje had staan bij aankomst in België. Dat briefje bent u inmiddels kwijt (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 17-18). Het spreekt ten zeerste tot de verbeelding dat u zulk een briefje, de enige manier om contact te houden met uw kinderen, zonder meer kwijt zou zijn gespeeld. U kan niet verklaren in welke omstandigheden u dat briefje kwijt speelde ('Ik had het bij mij, maar ik weet niet waar ik dat kwijt ben geraakt in het opvangcentrum') (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 19). Bovendien verwondert het dat u geen enkel initiatief toont om uw familie te bereiken. U verklaart de telefoon van een bezoeker aan het centrum te hebben gebruikt om uw neef te contacteren. U gevraagd of u via die persoon –na het verlies van het briefje met nummers – de telefoonnummer van uw neef niet kon recupereren via het toestel van die persoon, verklaart u dat die persoon iemand van het centrum bezocht, u zijn telefoon gebruikte en hij daarna weg was. U geeft aan die persoon niet te hebben gezocht omdat u hem niet kende, u hem daar [in het centrum] ontmoette en hem daar enkel te hebben begroet (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 20). Dat u geen andere pogingen ondernam uw familie te contacteren, verbijstert enorm.

Tenslotte moet opgemerkt dat u weinig geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de manier waarop u de Somalische taal hebt leren schrijven. Het eerste interview –alsook bij de DVZ (zie verklaring DVZ punt 11) – verklaart u de Somalische taal redelijk te kunnen schrijven. U gevraagd hoe u dat leerde, antwoordt u dat dat uw taal is en je dat bijgevolg gewoon leert (zie gehoorverslag CGVS dd. 07/08/2017, p. 11), wat niet het geval is. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat Somalisch uw moedertaal is en u dat altijd heeft gesproken. Dat uw moeder schreef, en wel eens rekende en u dan afkeek, is wederom geen afdoende uitleg hoe u de Somalische taal zou hebben leren schrijven. Tijdens het tweede gehoor nuanceert u en verklaart u er niet goed in te zijn maar wel uw naam te kunnen schrijven –wat een groot verschil is met redelijk te kunnen schrijven – en herhaalt u naar uw moeder te hebben gekeken toen zij de namen van de mensen neerschreef die iets hadden gegeten in het restaurant en nog moesten betalen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11/10/2017, p. 19). Uw verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen en tasten de geloofwaardigheid van uw profiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag werd een uiteenzetting van uw advocaat met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu aan het dossier toegevoegd. Daar u verklaart afkomstig te zijn uit Mirig, in het district Dhusamareb, in de provincie Galgaduud staat het volledig buiten kijf dat informatie betreffende de veiligheidssituatie in Mogadishu weinig relevant is.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dhusamareb gelegen in de regio Galgaduud. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mirig, Dhusamareb heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 07/08/2017 en 11/10/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Zowel bij aanvang van het eerste gehoor op het CGVS (dd. 07/08/2017, p. 2-4) als bij aanvang van het tweede gehoor (dd. 11/10/2017, p.2-3) werd u gewezen op het belang van het overtuigende karakter betreffende uw Somalische nationaliteit. Ook werd u bij aanvang van het gehoor op 11 oktober 2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p. 3). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U bij aanvang van het tweede gehoor op het CGVS gevraagd of u bij uw verklaringen blijft afkomstig te zijn uit Mirig, district Dhusamareb in de provincie Galgaduud, antwoordt u afwijkend dat Mirig een dorp is, en geen district. U vervolgens nogmaals gevraagd of u erbij blijft vandaar afkomstig te zijn, antwoordt u daar vandaan te komen. U bovendien gevraagd of u Mirig niet eerder heeft verlaten dan mei 2017, verklaart u daar te zijn verbleven en slechts af en toe naar Dhusamareb te zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11/10/2017, p. 3). Ook in de loop van het tweede gehoor wordt u erop gewezen niet te kunnen overtuigen met betrekking tot uw herkomst omdat u erg algemene verklaringen aflegt zonder enige doorleefdheid en zonder te kunnen specificeren. U verklaart eerlijk te zijn en doet volgende poging om uw herkomst te staven: 'Het is een klein dorp. Er zijn hutten en woningen. Er zijn bomen, qurac bomen. Het is een klein dorp die altijd al bestond, dus ik kan niet veel vertellen. We woonden in de oostelijke richting van het dorp en naast ons was een moskee. De inwoners zijn niet zoveel. Er waren 15 à 20 woningen. Ze bestonden uit hutten en ook huizen gebouwd van steen. De weg passeerde door het dorp, en het was een zandweg. Het zit tussen verschillende regeringen, maar mijn dorp had geen districtscommissaris. Ik weet niets anders dat ik u kan vertellen over mijn dorp' (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.11). Ook wanneer u verkeerdelijk verklaart dat het sinds 2002 niet zoveel meer heeft geregend, wordt u geconfronteerd met de onaannemelijkheid van uw vermeende herkomst en gevraagd eerlijk te zijn, waarop u verklaart eerlijk te zijn en graag te willen vertellen wat u weet (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.13). U de kans gegeven tijdens de pauze na te denken over uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, en u na de pauze gevraagd of u bleef volharden in uw verklaringen, verklaart u er [Mirig] geboren te zijn en vandaan te komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 11/10/2017, p.18). U gevraagd of u beseft wat de gevolgen zijn indien u uw herkomst niet aannemelijk kan maken, antwoordt u dat heel erg goed te weten. Er werd u kortom meermaals de kans gegeven correcte verklaringen af te leggen met betrekking tot uw herkomst die u niet wenste te grijpen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u

voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Op 23 juli 2018 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters dochter, F.A.A., werd op 11 september 2018 geboren in België.

1.3. Op 14 november 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 14 november 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/07/2018

Overdracht CGVS: 23/08/2018

U had op 16 september 2019 van 9.24 uur tot 10.24 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat, meester Martine Kiwakana loco meester Alexander Loobuyck.

### A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en tot de Hawiye-clan, subclan Haber Gedir, te behoren. U werd geboren in 1991 in Mirig, in het district Dhusamareb in de provincie Galgaduud waar u heel uw leven woonachtig was. U heeft geen school gelopen. Na de dood van uw moeder, nam u het restaurant over en na het huwelijk met uw echtgenoot in 2009 werd er ook qat verkocht in het restaurant. Op 10 april 2017 werd uw man - terwijl u zich achter in het restaurant bevond - meegenomen door Al-Shabaab en buiten het dorp onthoofd. Een maand voor zijn dood ontving uw echtgenoot een telefoon van Al-Shabaab met de boodschap dat hij moest stoppen met de verkoop van qat. Uw man werd tevens bedreigd door leden van Ahlu Soenna Waljama. Op het lijk van uw echtgenoot werd een briefje gevonden waar op te lezen stond dat degene die dezelfde activiteit als deze man verricht, op dezelfde wijze zou worden vermoord. Acht dagen later werd u door Al-Shabaab meegenomen en gedurende vijf dagen vastgehouden te Bulacle. Na vijf dagen kon u ontkomen nadat een van de leden van Al-Shabaab de deur van de ruimte waarin u gevangen zat, open liet. U liep weg en nadat u enkele uren aan het stappen was, kreeg u een lift van een wagen naar Dhusamareb waar u twee dagen bij uw neef verbleef. Vervolgens nam u vanuit Dhusamareb het vliegtuig naar Mogadishu waar u bij uw oom verbleef. Nadat uw oom twee dagen later werd opgebeld en werd bedreigd, besloot hij u naar het huis van een buurvrouw te brengen. Na 10 dagen werd u door uw oom naar het buitenland gestuurd. Op 14 mei 2017 heeft u Somalië verlaten en via twee onbekende landen kwam u op 15 mei 2017 in België aan. 22 mei 2017 vroeg u internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielaanvraag werd een uiteenzetting van uw advocaat met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu neergelegd. Op 25 oktober 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat u niet aannemelijk maakte afkomstig te zijn uit het district Dhusamareb gelegen in de regio Galgaduud. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

*U bleef in België en diende op 23 juli 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw tweede verzoek verklaart u religieus gehuwd te zijn met A.A.H. (O.V. (...) - (...)) en zwanger te zijn van een dochter. U vreest dat zij bij terugkeer naar Somalië besneden zal worden. U haalt geen andere elementen aan. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u bij de DVZ de volgende documenten neer: medische attesten inzake VGV, de Somalische geboorteaktes van twee kinderen in Somalië, een voorschrift voor psychologische bijstand en een verslag van uw psycholoog van 11 april 2019. Uw dochter F.A.A. wordt op 11 september 2018 geboren. Het CGVS verklaart uw verzoek op 6 juni 2019 ontvankelijk. Op het CGVS legt u twee medische attesten neer inzake VGV met betrekking tot u en uw dochter, een zwangerschapsattest, documenten van GAMS, waaronder een verklaring op erewoord, op naam van u en uw echtgenoot.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter F.A.A. door u uitdrukkelijk en integraal betrokken in elke etappe van dit verzoek. U verwijst namelijk uitdrukkelijk naar haar in de Verklaring Volgend Verzoek van 20.08.2018 (punt 12 en 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 september 2019 (CGVS, p. 4-5) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.*

*Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter F.A.A. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.*

*Uit het onderzoek van uw tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. In geval van terugkeer naar Somalië verklaart u Al-Shabaab te vrezen en verwijst daarbij naar de verklaringen die u daarover aflegde in uw eerste verzoek (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20.08.2018, punt 15). In het kader van uw vorige verzoek beoordeelde het CGVS uw vrees voor Al-Shabaab ongeloofwaardig. Het CGVS was van oordeel dat uw kennis van zaken die te maken hadden met uw onmiddellijke leefwereld en streek van herkomst, meer bepaald de geografie en socio-politieke gebeurtenissen, weinig doorleefd en/of te beperkt was voor iemand die haar hele leven in het district Dhusomareb beweerde te hebben doorgebracht. Wanneer het CGVS u tijdens het persoonlijk onderhoud confronteert met de algemene conclusies van het CGVS en vraagt of u daar nog iets over wil zeggen, blijft u volhouden dat u afkomstig bent uit Dhusomareb en daar uw hele leven hebt gewoond (CGVS 2019, p. 3). Het louter vasthouden aan uw eerdere beweringen over uw herkomst volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

*In verband met uw minderjarige dochter F.A.A., hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Hoewel geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde herkomst uit Dhusomareb heb ik, rekening houdend met het algemeen hoge VGVprevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.*

*Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:*

Artikel 409 van het Strafwetboek:

*“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.*

*§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.*

*§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.*

*§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.”*

*§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaamsof geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting.”*

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

*“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”*

*Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”*

*De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.*

*Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u medische attesten neer, waaruit blijkt dat u genitale verminking hebt ondergaan en uw dochter niet. Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan uw dochter F.A.A.. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u documenten neer van de organisatie GAMS, waaronder een lidkaart van uw man en dochter en een verklaring ondertekend door u en uw echtgenoot. Dit document is een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochter F.A.A. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.*

*U legt daarnaast ook een rapport van psychologe E. Evrard neer. Daarin vermeldt ze de zaken die u verklaard hebt naar aanleiding van uw eerste verzoek en dat u lijdt aan post-traumatische stress, wat tot uiting komt in een aantal symptomen zoals vergeetachtigheid en concentratiestoornissen. De oorzaak van dit alles wordt toegeschreven aan de gebeurtenissen die u in het kader van uw eerste verzoek hebt vermeld. Hierbij moet worden opgemerkt dat een psycholoog of arts nooit met volledige zekerheid de*

precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin een bepaalde geestesgesteldheid is ontstaan. Daarbij komt dat u de psychologe in totaal 5 keer schat te hebben geconsulteerd met intervallen van telkens een maand en de behandeling al tijdens uw zwangerschap hebt stopgezet. Verder verklaart u geen slaapmedicatie meer te nemen en zich nu beter te voelen omdat u zich minder alleen voelt en nu een gezin hebt (Verklaring Volgend Verzoek dd. 22.08.2018, punt 17; CGVS 2019, p. 7-8). De vraag rijst dan ook of een conclusie van post-traumatische stress wel degelijk gefundeerd is. Hoe dan ook, het psychologisch attest vormt geen sluitend bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Ook moet erop gewezen worden dat uit uw persoonlijke onderhouden op het CGVS bleek dat u in staat bent om uw asielrelaas op zelfstandige wijze te vertellen. Dit alles brengt met zich mee dat er géén overtuigende aanwijzingen voorhanden zijn die erop wijzen dat de medische elementen waarvan sprake in het attest een afbreuk doen aan de uitkomst van uw eerste verzoek om internationale bescherming of de redenen waarop deze is gestoeld. Het psychologisch rapport kan de ongeloofwaardige verklaringen over uw herkomst dus niet in een ander daglicht stellen noch de voorgaande beoordeling wijzigen.

De Somalische geboorteaktes van uw kinderen die momenteel in Somalië verblijven, wijzigen hier evenmin iets aan. Hieraan kan immers weinig bewijswaarde worden gehecht. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen erop dat corruptie wijdverspreid is in Somalië en dat tal van Somalische documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen kunnen worden (zie informatie in het administratieve dossier). Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde aktes op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst op te heffen.

Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.

Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel 1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijnen laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter F.A.A. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De informatie waarop deze beslissing werd gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat mevrouw B.A.A. de ouder is van een minderjarig kind dat de vluchtelingenstatus heeft gekregen."*

1.4. Verzoeker, A.H.A., die volgens zijn verklaringen op 11 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 12 mei 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 december 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 23 mei 2017, nr. 187 439). Dit arrest werd gemotiveerd als volgt:

*“2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.*

*2.3. Verzoekers kritiek op het motief dat hij zijn familieband met broer of halfbroer A.H.A. heeft verborgen bij aanvang van de asielpcedure beperkt zich tot het louter tegenspreken van de conclusie die de Commissaris-generaal verbindt aan het feit dat zij elkaar niet hebben vernoemd bij aanvang van de asielpcedure en er evenmin geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij elkaar niet zouden hebben gezien op 12 mei 2015, de dag waarop zij zich hebben aangeboden bij de asielinstanties. Het is ook opmerkelijk dat verzoeker niet op de hoogte blijkt dat A.H.A. de vluchtelingenstatus werd geweigerd, aangezien geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen, maar hem wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in oktober 2015 omwille van de toen geldende veiligheidssituatie in Mogadishu. Dit motief is bovendien slechts een onderdeel van een ruime en omstandige motivering in de bestreden beslissing waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen, zodat het geenszins onbegrijpelijk is waarom dit motief wordt aangehaald ter beoordeling van de algemene geloofwaardigheid van de asielaanvraag.*

*Verzoeker laat het motief over zijn voorgelegde Somalische identiteitskaart ongemoeid. De Raad stelt vast dat deze motivering correct en pertinent is en steun vindt in het administratief dossier.*

*Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verklaringen afgelegd tijdens het CGVS-interview en herhaalt deze. Hij stelt dat hij niet in het hoofd kan kijken van Al Shabaab en niet met zekerheid kan zeggen waarom zij juist hem viseerden en dwongen om met hen samen te werken. Hij betoogt dat hij geen andere bron van inkomsten had en moest instaan voor zijn gezin. Hij stelt verder dat hij niet akkoord kan gaan met de argumentatie van de bestreden beslissing waarom het asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden. De Raad merkt echter op dat de motieven in de bestreden beslissing pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. De omstandige motivering wordt niet concreet weerlegd met het eerder algemene betoog. De motivering tot weigering van de vluchtelingenstatus wordt integraal overgenomen door de Raad:*

*“Tijdens het gehoor op het CGVS meldt u dat u naast de eerder door u genoemde broers en zussen ook nog een halfbroer langs vaderzijde hebt, A. A. H., waarvan u vernomen hebt dat hij in België is. In het eerste interview bij de DVZ had u hem niet vernoemd. Over A. vertelt u verder nog dat hij als vluchteling erkend werd in oktober 2015, maar dat u niet weet waarom hij uit Somalië vertrokken is en dat uw familie u op de hoogte bracht van zijn verblijf hier. U voegt eraan toe dat u graag zou hebben dat u als broers wordt geregistreerd (CGVS, p. 15). Uit de gegevensbank van het CGVS blijkt dat er een man met de naam A. A. H. (CGVS (...)) vorig jaar in oktober 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Er werd geen geloof gehecht aan zijn vluchtmotieven maar hij kreeg de subsidiaire beschermingsstatus wegens de toenmalige veiligheidssituatie in Mogadishu. Opvallend is dat zowel u als A. A. H. op dezelfde dag, 12 mei 2015, asiel aanvroegen. Dat jullie elkaar bijna 6 jaar niet zagen en vervolgens zonder het van elkaar te weten op dezelfde dag asiel aanvragen in België is echter te toevallig om geloofwaardig zijn. Dat jullie elkaar niet zouden gezien hebben bij het indienen van jullie asielaanvraag op de DVZ is eveneens hoogst bedenkelijk. Indien jullie daadwerkelijk halfbroers zijn, lijkt het er dan ook eerder op dat jullie allebei bewust jullie familieband verborgen hielden voor de asielinstanties.*

*Betreffende de Somalische identiteitskaart die u voorlegt, uitgereikt op 26 november 2014 te Mogadishu, beweert u deze kaart te hebben aangevraagd in de Somalische ambassade in Kaapstad (CGVS, p. 3-4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de Somalische ambassade in Zuid-Afrika zich niet in Kaapstad bevindt, maar wel in Pretoria. Het CGVS heeft ook geen informatie gevonden over het feit dat Somalische ambassades in het buitenland naast paspoorten ook identiteitskaarten uitvaardigen (zie informatie in het administratieve dossier). Daarnaast beweerde u bij de DVZ niet over een identiteitskaart te beschikken omdat u die verloren was in Somalië (Verklaring DVZ, nummer 26B), maar legde u tijdens het gehoor op het CGVS plots een identiteitskaart neer waarvan u beweert ze in 2014 in Zuid-Afrika te hebben aangevraagd. Uw paspoort, dat u op hetzelfde moment aanvroeg, zou dan weer in beslag genomen zijn door de smokkelaar (CGVS, p. 4). Dit alles doet dan ook de vraag rijzen hoe en waar u aan deze kaart geraakt bent.*

*Bovenstaande vaststellingen betreffende uw beweerde halfbroer en de door u neergelegde identiteitskaart ondergraven in ernstig mate uw algemene geloofwaardigheid.*

*Voorts bevat uw asielrelaas een aantal bedenkelijke elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Zo kan men zich vooreerst afvragen waarom Al-Shabaab precies u, die geen banden had met hen, voor de opdracht nodig had. U geeft aan dat u geviseerd werd omdat u chauffeur was van een minibus en de wegen er kende, maar er zijn zoals u zelf aangeeft veel minibuschauffeurs in de stad (CGVS, p. 11, 23). Uw gedwongen samenwerking met Al-Shabaab is bovendien risicovol voor Al-*

Shabaab. De kans dat u zou gaan vluchten en/of een bij het leger geïnfiltreerd Al-Shabaablid zou gaan verklikken, is immers reëel.

Bovendien hebt u pas 'ingestemd' met de opdracht na gefolterd te zijn door Al-Shabaab. Door net op dat moment en in die omstandigheden de identiteit van H. prijs te geven zonder te weten of u daadwerkelijk bereid was samen te werken (CGVS, p. 25), namen ze dan ook een zeer groot risico. Voor het welslagen van hun operatie zou Al-Shabaab logischerwijs gebruik maken van een chauffeur die overtuigd is van de strijd die Al-Shabaab voert, te meer Al-Shabaab nog kon rekenen op aanzienlijke steun bij de bevolking (zie informatie in het administratieve dossier). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tot slot bijkomend nog dat hoewel gedwongen rekrutering onder doodsbedreiging niet uit te sluiten valt, rekrutering door Al-Shabaab veeleer gebeurde/gebeurt onder sociale druk, met behulp van financiële vergoedingen of via indoctrinatie (zie informatie in het administratieve dossier). In het door u geschetste geval is echter van geen van deze elementen sprake.

Voorts verklaart u dat u bij het aanvaarden van de opdracht informatie kreeg over de inhoud ervan, maar dat er geen afspraken werden gemaakt over wanneer de opdracht zou worden uitgevoerd of hoe u met Al-Shabaab in contact zou blijven. U legt uit dat u gezien uw verwondingen niet in staat was om een afspraak vast te leggen (CGVS, p. 26). Het is echter bedenkelijk dat Al-Shabaab geen contact meer met u zocht of naar u toekwam in de daaropvolgende maanden om hun plan voor te bereiden of u verdere instructies te geven. Uw verklaring hiervoor is dat u geen telefoon had, want die was u de dag dat u bij de amir was, kwijtgeraakt. U geeft ook aan dat gewapende mannen niet zomaar naar uw huis konden gaan (CGVS, p. 31). Om u te informeren over hun plan en uw rol daarin, hoefde Al-Shabaab echter niet gewapend te zijn. Als ze u werkelijk wilden inschakelen voor hun operatie, dan hadden ze u sowieso kunnen traceren. Ze wisten immers waar u woonde en H., de militair die met hen samenwerkte en bij dezelfde opdracht betrokken was, kwam uit uw buurt (CGVS, p. 31). Bovendien slagen die man en andere Al-Shabaableden er nadien wel in u via telefoon te bedreigen wanneer u weer over een telefoon beschikt en houdt u dezelfde mensen verantwoordelijk voor de aanslag op uw ouderlijk huis (CGVS, p. 31). Het is ook weinig waarschijnlijk dat wanneer u toevallig H. tegen het lijf loopt, hij u op dat moment aanspoort om de opdracht zo snel mogelijk uit voeren of dat u anders zal worden vermoord. Dat een operatie als deze in Villa Baidabo, de belangrijkste legerbasis van het Somalische leger gelegen in het hart van het toenmalige regeringsgebied in het belegerde Mogadishu (zie informatie in het administratieve dossier), niet beter wordt gecoördineerd is zeer onwaarschijnlijk.

Voorst is het zo dat wanneer u onderduikt en opnieuw over een telefoon beschikt, u constant wordt opgebeld en bedreigd, zowel door onbekenden als één keer door H. (CGVS, p. 28). Het is opnieuw bedenkelijk dat Al-Shabaab maandenlang geen enkel contact met u zoekt, geen concrete afspraken met u maakt, maar wanneer u weer over een telefoon beschikt, u meteen met de dood gaat bedreigen. Over de uit te voeren opdracht wordt niet meer gesproken. Er wordt een aanval op uw huis uitgevoerd, die u toeschrijft aan H. omdat hij u met de dood bedreigde en u koste wat het kost wilde vermoorden (CGVS, p. 30). Opvallend hieraan is dat de aanvallers daarbij niet de moeite doen om het huis binnen te dringen om hun doelwit te komen zoeken maar een handgranaat naar binnen gooien. De aanpak van Al-Shabaab kan in ieder geval weinig doortastend worden genoemd, wat eveneens de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Uit uw verdere verklaringen besluit het CGVS dat uw gedrag in het algemeen niet strookt met de maandenlange benaderingen en bedreigingen door Al-Shabaab. Zo geeft u aan dat u na de eerste benaderingen van Al-Shabaab en uw ontmoeting met de amir enkele dagen later al wilde onderduiken maar dat u dit niet kon omdat u instond voor uw familie en noodzaak was te gaan werken (CGVS, p. 22). Nadat u mishandeld werd bij de amir en uiteindelijk akkoord ging om de opdracht uit te voeren, werd u behandeld in het ziekenhuis. Na uw herstel ging u weer aan het werk, aangezien u de enige kostwinner was in het gezin en noodgedwongen uw familie moest zien te onderhouden. Uw ouders konden alleen bidden dat er u niets zou overkomen, maar verklaarden dat als er zich nog iets voordeed ze stappen zouden ondernemen (CGVS, p. 27). U besloot uw reisroute met de minibus aan te passen om de kans op enige confrontatie met Al-Shabaab te minimaliseren (CGVS, p. 27). Dit verhindert echter niet dat u in juli van dat jaar de militair tegen het lijf loopt met wie u de opdracht had moeten uitvoeren en dat hij u met de dood bedreigt. Maar ook na dit incident besluit u zich nog in de openbaarheid te begeven en wordt u vier dagen na de ontmoeting met de militair in elkaar geslagen. U kan veeleer toevallig ontkomen. Het is pas na dit laatste incident dat u besluit te gaan onderduiken en meer dan drie maanden later vlucht u het land uit.

Tussen het moment van de eerste benadering door Al-Shabaab in maart en de aanval op uw persoon op de markt zaten een viertal maanden, waarin u meermaals wordt benaderd door Al-Shabaab, onder druk wordt gezet om samen te werken met hen en met de dood wordt bedreigd. Dat u ondanks al deze gebeurtenissen zo lang wacht om zich schuil te houden of zelfs om het land te verlaten, is niet geloofwaardig. Uw bewering dat u een andere route nam om elke confrontatie met Al-Shabaab te vermijden, volstaat immers niet als veiligheidsmaatregel. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nog steeds op plaatsen kwam waar Al-Shabaab aanwezig was. U begeeft zich immers nog in de buurt van de

Bakharamarkt, waar de standplaats van uw minibus was, maar waar de Al-Shabaableden u eveneens voor het eerst benaderden en waar u de wapens moest naartoe brengen (CGVS, p. 21).

Uit de achtergrondinformatie blijkt eveneens dat de Bakharamarkt op dat moment en nog jarenlang erna een bolwerk was van Al-Shabaab in Mogadishu (zie informatie in het administratieve dossier). U kwam zelfs in de nabijheid van Villa Baidoba, waar H. werkte en tevens de plek waar u het materiaal moest ophalen (CGVS, p. 21). U vermeed met andere woorden niet de plekken waar u uw beweerde vervolgers in het verleden had gezien en waar u ze makkelijk opnieuw tegen het lijf kon lopen. Uit de reactie van uw ouders af te leiden, blijkt dat ook zij de ernst van de zaak onderschatten. Zo beginnen ze pas uw vlucht uit het land te regelen na de aanval op de Bakharamarkt, terwijl u een viertal maanden eerder bij uw ontmoeting met de amir gefolterd werd en onder dwang gezet werd om met hen samen te werken. Bovendien zeiden ze naar aanleiding van deze ontmoeting met de amir bij een volgend incident naar een oplossing te zullen zoeken (CGVS, p. 27). Aangezien u sindsdien meermaals telefonische bedreigingen ontving, is hun houding dus evenmin consequent te noemen. Uw bewering dat u uw gezin moest onderhouden en ondanks de rekrutering en dreiging aan het werk bleef, kan geen valabele reden zijn om uw onderduiken en zelfs vertrek uit te stellen. U had immers al aan de lijven ondervonden waartoe Al-Shabaab in staat was. Uw persoonlijk gedrag en de houding van uw familie vallen dan ook moeilijk te rijmen met de ernstige risico's die u volgens uw verklaringen liep."

"De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze beoordeling. De documenten uit 2010, 2012 en 2014 legt u voor als bewijs van uw aanwezigheid in Zuid-Afrika en bevatten geen informatie aangaande uw beweerde problemen in Somalië. Het medisch attest beschrijft een aantal littekens, die u naar eigen zeggen hebt opgelopen tijdens uw arrestatie door Al-Shabaab in 2009. Een arts kan vaststellingen doen over de fysieke gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan geen uitsluitel geven over de precieze context en feitelijke omstandigheden waarin de vastgestelde letsels opgelopen werden. Bijgevolg vormt dit attest geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het op zich de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven niet herstellen."

Wat de informatie in het medisch attest van 12 mei 2015 van assistent-arts P. Fournier betreft, benadrukt de Raad dat de recentheid van de verwondingen geenszins wordt vastgesteld en verzoeker zelf heeft aangegeven dat deze dateren van 2009, zodat ook de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM waarbij recente littekens en verwondingen werden geattesteerd, wat hier niet het geval is, geen ander licht werpt op de zaak.

Wat de verblijfskaart van A.H.A. betreft, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Somalië, dienen de asielaanvragen van Somaliërs elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds de actuele en betrouwbare informatie over de situatie in het land. Bijgevolg vormt de verblijfskaart van A.H.A. geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en kan het document de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §115;

*EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).*

*Uit de door verzoeker en de Commissaris-generaal toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.*

*Verzoekers verwijzingen naar stukken uit de actuele landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de beoordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. "UNHCR's Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)" van 30 mei 2016 waarnaar verzoeker verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus "Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu." van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (p. 41). De persartikels die verzoeker in het verzoekschrift opnam (stukken 3-7 en 9-11) berichten over aanslagen die tevens zijn opgenomen in COI Focus van 6 september 2016 (zie punt 4.1. Complexe aanslagen, p. 24-25). Het betreft bijgevolg berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels en de actuele landeninformatie zijn dan ook niet van die aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.*

*Verzoeker verwijst naar de specifieke omstandigheden waarin hij zal terechtkomen in Mogadishu, maar laat na te verduidelijken over welke omstandigheden hij het heeft. Het is aan verzoeker om de relevante elementen aan te brengen ter beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker algemeen wijst op zijn "verwestering" en de nood aan een sociaal netwerk, merkt de Raad op dat aangezien geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas, evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat hij zich in Mogadishu niet kan beroepen op steun en bescherming.*

*Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.*

*2.5. Verzoeker vraagt in fine van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal."*

1.5. Op 31 juli 2017 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 augustus 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissing (RvV 19 december 2017, nr. 196 826).

1.6. Op 23 juli 2018 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 23 oktober nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 oktober 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing in hoofdte van verzoeker die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 23/07/2018*

*Overdracht CGVS: 23/08/2018*

*U had op 16 september 2019 van 10.42 uur tot 11.45 uur een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en uw advocaat, meester Martine Kiwakana loco meester Alexander Loobuyck.*

#### *A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben, te behoren tot de Abgal-clan (< Hawiye) en te zijn geboren op 1 januari 1994 in Mogadishu. U woonde tot eind 2009 in de wijk Waberi van de Somalische hoofdstad en werkte er als buschauffeur. Nadien vestigde u zich in Zuid-Afrika, waar u in een Somalische winkel werkte. Uw familie en echtgenote verblijven nog steeds in Mogadishu.*

In maart 2009 kwam u voor het eerst in contact met Al-Shabaab. Ze vroegen u om munitie te halen in Villa Baidabo. Na hun eerste benadering vroeg u tijd om over hun voorstel na te denken, maar uiteindelijk verplichtten ze u zich bij de amir te melden. De amir duldde geen tegenspraak en liet u fysiek mishandelen tot u akkoord ging met de opdracht. U moest meer bepaald in Villa Baidabo munitie ophalen bij een soldaat genaamd H.M.H., die tevens uit uw wijk afkomstig was. U werd vrijgelaten en na enige tijd ging u terug aan het werk. U vernam niets meer van Al-Shabaab tot u in juli 2009 op de Benadirweg H.M.H. tegenkwam. Hij bedreigde u ermee dat als u niet snel de opdracht uitvoerde, hij u zou vermoorden uit vrees dat u hem zou verklikken bij de autoriteiten. Vier dagen later werd u aangevallen door vier mannen op de Bakharamarkt, waar de standplaats van de bussen was. U ontkwam doordat er een Amisom-konvooi voorbijkwam en besloot vanaf die dag onder te duiken bij vrienden in verschillende districten van Mogadishu. In september/oktober 2009 kreeg u een oproep van H.M.H. waarin hij u dreigde te vermoorden als hij u tegenkwam. Een kleine week later vond er een aanval plaats op uw ouderlijk huis. Er werd op uw huis geschoten en er werd een handgranaat naar binnen gegooid. Hierbij raakte uw broer een been kwijt. Op 7 november 2009 verliet u Mogadishu en u kwam op 22 december 2009 aan in Zuid-Afrika. Toen de situatie daar onhoudbaar werd voor u, besloot u er te vertrekken. U ging naar Ethiopië met het vliegtuig en nam in Addis Abeba een vlucht naar België. U kwam hier aan op 11 mei 2015 en vroeg op 12 mei 2015 internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw asielaanvraag legde u een Somalische identiteitskaart neer en drie documenten die verband hielden met uw verblijf in Zuid-Afrika.

Op 26 december 2016 ontving u een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 31 januari 2017 tekende u beroep aan tegen de beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het beroep werd op 23 mei 2017 verworpen.

U bleef in België en diende op 31 juli 2017 een nieuw verzoek in, waarin u verklaarde dat uw problemen nog steeds dezelfde zijn en dat u nog altijd door zowel Al-Shabaab als de overheid gezocht wordt. U legde een aantal nieuwe documenten neer: uw rijbewijs uit Somalië, een afdruk van een facebookpagina, een getuigenis van een journalist over uw problemen, een attest van het ziekenhuis over uw verwondingen, een attest van het ziekenhuis over de verwondingen van uw broer H., samen met de twee bijhorende enveloppes van verzending, en een brief van uw advocaat.

Op 31 augustus 2017 besloot het CGVS uw tweede verzoek niet in overweging te nemen. De stukken die u voorlegde konden de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen niet zonder meer ombuigen. U tekende ook tegen deze beslissing beroep aan bij de RvV, die uw beroep verwierp op 19 december 2017.

Zonder België te verlaten dient u op 23 juli 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. U verklaart hierin dat u inmiddels religieus gehuwd bent met A.A.B. (O.V. (...) - (...)) en dat jullie samen een dochter verwachten. U legt een aantal documenten neer ter staving van uw derde verzoek: uw Somalische identiteitskaart, een scheidingsakte, een huwelijksakte en een geboorteakte van u en uw echtgenote. Hiermee wil u aantonen dat u een koppel bent. Op 11 september 2018 wordt uw dochter F.A.A. geboren. Het CGVS verklaart uw derde verzoek op 17 juni 2019 ontvankelijk. Tijdens het onderhoud op het CGVS legt u nog een aantal bijkomende documenten neer: de geboorteakte van uw dochter, een geboortedocument van het ziekenhuis, documenten in verband met vaccinaties, de geboortetoelage en bevallingsverlof en informatie over de erkenning van een kind.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielprocedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter F.A.A. door u uitdrukkelijk en integraal betrokken in elke etappe van dit verzoek. U verwijst namelijk uitdrukkelijk naar haar in de Verklaring Volgend Verzoek van 20 augustus

2018 (punt 15 en 18). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 september 2019 (CGVS, p. 4-5) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking.

Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter F.A.A. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Uit het onderzoek van uw derde verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. U verwijst in uw derde verzoek naar uw vrees bij terugkeer en de vervolgingsfeiten die u in uw vorige verzoeken hebt uiteengezet (Verklaring Volgend Verzoek dd. 20.08.2018, punt 20; CGVS, p. 5). Hierbij moet worden opgemerkt dat uw eerste en het daaropvolgende verzoek door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het louter vasthouden aan uw eerdere beweringen volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org/>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019 (beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_somalie\\_veiligheidssituatie\\_in\\_mogadishu.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële

risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door morteraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende militias. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder

niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. .

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met uw minderjarige dochter F.A.A., geboren op 11 september 2018 in Luik, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking (VGV) in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat uw vrouw zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan heeft, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, heb ik besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

“§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.”

*§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar."*

*§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.*

*§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar."*

*§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting."*

*Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:*

*"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."*

*Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."*

*De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.*

*Ter ondersteuning van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u een aantal documenten neer die geen ander licht kunnen werpen op de bovenstaande vaststellingen en de eerdere beoordeling niet kunnen wijzigen. Deze hebben immers betrekking op uw nationaliteit, uw echtscheiding van uw eerste echtgenote, uw huwelijk met uw huidige vrouw, de geboorte en het welzijn van uw dochter, de sociale rechten van uw echtgenote en de manieren waarop u uw kind kan erkennen. Deze elementen staan niet ter discussie. U brengt geen documenten aan die verwijzen naar uw eerder aangehaalde vrees bij terugkeer naar Somalië.*

*Uw echtgenote legde ter staving van haar verzoek om internationale bescherming documenten neer van de organisatie GAMS, waaronder een lidkaart van u en uw dochter en een verklaring ondertekend door u en uw echtgenote. Dit document is een aanwijzing voor het feit dat u niet wil dat uw dochter F.A.A. vrouwelijke genitale verminking ondergaat. Deze wens wordt in deze beslissing niet in vraag gesteld en is niet van dien aard de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.*

*Ten slotte heeft het louter feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch het recht op erkenning van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig het beginsel van de gezinseenheid.*

*Het principe van de gezinseenheid kan leiden tot een uitbreiding van de internationale bescherming voor personen aan wie er niet wordt gevraagd te bewijzen dat ze persoonlijke redenen hebben om vervolging te vrezen wegens een van de gronden van het Verdrag van Genève of dat ze persoonlijk een risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980, en moet worden begrepen als een afgeleide vorm van bescherming, een gevolg van de kwetsbare situatie waarin het gedwongen vertrek van hun echtgenoot of van hun natuurlijke beschermer hen plaatst. Deze uitbreiding kan alleen gunstig zijn voor personen ten laste en voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de status van deze personen of met hun betrokkenheid bij de handelingen bedoeld in artikel*

1, afdeling F van het Verdrag van Genève of in artikel 55/4 van de Wet van 15 december 1980 dit in het gedrang brengt. Naast de echtgenoot of de partner van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, kunnen zijn kinderen ten laste alsook andere naaste familieleden van wie bewezen is dat ze te zijn laste zijn, deze uitbreiding genieten. Met persoon ten laste bedoelen we een persoon die wettelijk onder het gezag staat van de vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, of die wegens zijn leeftijd, invaliditeit of de afwezigheid van eigen bestaansmiddelen afhangt van zijn materiële of financiële bijstand. Aangezien u niet ten laste van uw dochter F.A.A. bent, kunt u geen aanspraak maken op de toepassing van het beginsel van de gezinseenheid.

De informatie waarop deze beslissing werd gebaseerd werd toegevoegd aan het administratief dossier.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat mijnheer A.H.A. de ouder is van een minderjarig kind dat de vluchtelingenstatus heeft gekregen."*

### 2. Over de rechtspleging

Mevrouw A.A.B. (verzoekster) (RvV 240 920) is de echtgenote van de heer A.H.A. (RvV 240 859). Verzoekers beroepen zich blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen en de verzoekschriften grotendeels op dezelfde motieven. Met het oog op een goede rechtsbedeling en gelet op hun onderlinge verknochtheid worden de voormelde zaken dan ook gevoegd.

### 3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.*

*Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011*

*Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011*

*Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

*Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

*Schending van het adagium «patere legem quam ipse fecisti»".*

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift beiden aan dat zij opnieuw een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend omdat hun problemen nog steeds actueel zijn en zij niet kunnen terugkeren naar Somalië.

Bovendien benadrukken zij dat hun dochter, F.A.A., als vluchteling werd erkend en citeren de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde. Zij voeren aan dat zij zich in een *"onmogelijke situatie"* bevinden. Enerzijds kunnen zij niet terugkeren naar Somalië vanwege de status van hun dochter, anderzijds kunnen zij geen gezinshereniging aanvragen. Verzoekers citeren immers uit artikel 10, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet en stellen dat *in casu* hun dochter België niet is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat zij zich hier niet op kunnen beroepen.

Verzoekers citeren uit informatie van het Kruispunt Migratie en het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de commissaris-generaal een beleidswijziging heeft doorgevoerd wat betreft de erkenning van ouders die een verzoek om internationale bescherming indienen in naam van hun dochters die vrouwelijke genitale verminking (GVV) vrezen. Verzoekers menen dat, aangezien de commissaris-generaal expliciet toegeeft dat het om een beleidswijziging gaat, zij er op het moment van het indienen van hun verzoeken om internationale bescherming *"nog steeds rechtmatig op [konden] vertrouwen dat het CGVS haar eigen publiek gecommuniceerde regels zou nelevan (Patere legem quam ipse fecisti)." Zij wijzen er verder op dat hun verzoeken om internationale bescherming ontvankelijk werden verklaard, wat er volgens hen op duidt dat de commissaris-generaal aanvankelijk van oordeel was dat hun verzoeken nieuwe elementen*

bevatten die de kans aanzienlijk groter maakten dat verzoekers dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen dan ook: *“Nu plots meent de verwerende partij dat dit niet langer het geval is. De vraag is waarom... Bovendien is het retroactief wijzigen van een beleidslijn in strijd met het beginsel Patere legem quam ipse fecisti.”*

Verzoekers voeren aan dat zij in eigen naam en naam van hun dochter een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk duidelijk aangaven te vrezen voor de besnijdenis van hun dochter. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal *“op flagrante wijze”* de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van hun dochter. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekers nieuwe verzoeken om internationale bescherming indienden. Zij benadrukken nog dat de commissaris-generaal erkende dat er in hoofde van hun dochter een ernstig risico op VGV bestaat en haar erkende als vluchteling.

Waar de commissaris-generaal meent dat er *in casu “specifieke elementen”* voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om de dossiers van verzoekers en hun dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling doch hun verzoeken om internationale bescherming af te wijzen, betogen verzoekers dat, indien de commissaris-generaal meent dat er een nood aan internationale bescherming in hoofde van hun dochter, er tevens – conform het *“beginsel van familiale eenheid”* – eveneens een nood aan bescherming bestaat in hun hoofde.

Bovendien wijzen verzoekers erop dat hun dochter erkend is als vluchteling en onmogelijk kan *“terugkeren”*. Zij wijzen erop dat zij de ouders en wettelijke vertegenwoordigers zijn van het kind en verantwoordelijk zijn voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Zij betogen dan ook dat de commissaris-generaal, die hun verzoeken om internationale bescherming apart van hun dochter behandelde en aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg *“aan [hun] lot over laten”*, klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog verliest. De commissaris-generaal betwist immers niet dat verzoekers de ouders zijn van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen.

Verzoekers stellen dat er *“in het verleden reeds een gelijkaardige discussie plaats[vond], waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen”*. Zij verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad. *In casu* menen zij dat kan worden gesteld dat zij *“refugié sur place”* zijn sinds de geboorte van hun dochter. Zij menen ook dat moeilijk kan worden gesteld dat de vrees van hun dochter niet de vrees is als ouders. Bovendien voeren zij aan dat de commissaris-generaal van het statuut van hun dochter een *“lege doos”* dreigt te maken als zij geen *“afgeleid statuut”* krijgen. Er kan immers moeilijk van hen worden verwacht dat zij hun dochter in België bescherming geven als zij hier niet mogen zijn.

Verzoekers wijzen op het principe van *“familiale eenheid”* en halen artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aan. Zij wijzen erop dat het gezin nog niet bestond voor aankomst in België, daar verzoekster pas in België bevallen is van haar dochter, doch dat zij op heden een gezin vormen en samen voor het kind zorgen. Aldus dient rekening te worden gehouden met deze familiale eenheid. Zij betogen dat de huidige beslissingen hun verplichten voor eeuwig gescheiden te worden van hun kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind. De commissaris-generaal ontnemt verzoekers immers elke mogelijkheid om voor hun kind te zorgen. Verzoekers herhalen dat zij als onderdeel van het kerngezin wel degelijk in aanmerking komen voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijzen naar artikel 2, j° van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en menen dat er *“wel degelijk sprake [is] van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen.”*, hoewel zij stellen dat het niet duidelijk is of dit een afgeleid vluchtelingenstatuut dient in te houden. Verzoekers verwijzen hierbij naar het arrest Ahmedbekova van het Europese Hof van Justitie van 4 oktober 2018. Zij besluiten hieruit dat *“Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.”*

Verzoekers voeren nog aan dat de bestreden beslissingen de vluchtelingenstatus van de dochter dreigen te ondermijnen, gezien deze ervoor zorgt dat zij haar dochter geen menswaardige opvoeding kan geven omdat zij in België niet kan werken noch toegang zal hebben tot enige bijstand. Daarnaast wordt er volgens verzoekers tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissingen impliceren dat hun dochter zal opgroeien zonder ouders en dat *“nochtans moet de Richtlijn conform het hoger belang van het kind*

worden gelezen - *considerans 18 van de Richtlijn*". Zij achten de bestreden beslissingen tevens in strijd met het Kinderrechtenverdrag en verwijzen naar informatie van UNHCR met betrekking tot de "*eenheid van gezin*". Zij benadrukken dat gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekers, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

Verzoekers besluiten dat, indien de commissaris-generaal VGV dermate "*belangrijk*" vindt, daaruit voor de dochter een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Het is "*onbegrijpelijk*" dat zij de vluchtelingenstatus nadien weigert door de ouders niet als "*réfugiés sur place*" te beschouwen. Het hoger belang van het kind verantwoordt *in casu* immers ook een statuut voor de ouders, aldus verzoekers.

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers het artikel "*Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet*" van Kruispunt M-I en Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 september 2014 (stuk 3) toe aan de verzoekschriften.

3.1.3. In het dossier van verzoeker bracht de commissaris-generaal in een aanvullende nota van 25 februari 2020 de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 22 oktober 2019 ter kennis.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. In het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 24 oktober 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters vermeende herkomst uit het dorp Mirig, in het district Dhusamareb in de provincie Galgaduud in Somalië en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

In het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming volhardt verzoekster in de eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot haar Somalische nationaliteit, haar herkomst uit Mirig en de redenen waarom zij Somalië zou zijn ontvlucht. Het feit dat verzoeksters voorgehouden herkomst en problemen in het kader van het eerder verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van dit eerder verzoek niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter volhardt dat de problemen die zij uiteengezet heeft in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nog steeds actueel zijn, brengt zij in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die op zekere wijze aantonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien deze ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Verzoekster legt in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming nog de Somalische geboorteaktes neer van haar kinderen, die thans in Somalië verblijven (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 5). De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing op pertinente en terechte wijze heeft geoordeeld dat uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 3), met name de "*COI Focus, Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*" van Cedoca van 9 september 2016, blijkt dat corruptie in Somalië wijdverspreid

is en tal van Somalische documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, kan verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten relatief en kunnen zij op zich niet volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over haar herkomst op te heffen. De Raad stelt hierbij nog vast dat de neergelegde documenten kopieën of foto's betreffen waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de objectieve bewijswaarde van de neergelegde geboorteaktes. Deze kunnen dan ook op zich niet volstaan als nieuw element die op zekere wijze aantonen dat de eerdere beslissing genomen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming anders zou zijn geweest indien deze documenten ten tijde van de eerdere beoordeling zouden hebben voorgelegen.

Wat het door verzoekster neergelegde psychologische attest (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 5) betreft, oordeelt de Raad dat dit attest evenmin kan worden beschouwd als een nieuw element dat van die aard is om afbreuk te doen aan de beoordeling die gemaakt werd in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming, daar de bevindingen in dit attest verzoeksters lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen over haar herkomst gedaan in het kader van haar eerste verzoek, niet in een ander daglicht kunnen stellen. Uit het attest blijkt immers dat verzoekster lijdt aan PTSD, wat tot uiting komt in een aantal symptomen zoals vergeetachtigheid en concentratiestoornissen. De Raad wijst er evenwel op dat uit dit attest niet kan blijken dat verzoeksters cognitief geheugen ten tijde van de persoonlijke onderhouden in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dermate was aangetast dat zij niet in staat was om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen, noch kan worden afgeleid dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard was om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekster ten tijde van voormelde persoonlijke onderhouden geen melding maakte van eventuele problemen rond haar mentale gezondheidstoestand (administratief dossier verzoekster, Voorgaande verzoeken, stuk 16). Verzoekster toont door het louter neerleggen van dit medisch attest dan ook allerminst aan dat zij tijdens voormelde persoonlijke onderhouden moeilijkheden zou hebben gehad op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring zouden kunnen bieden voor het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden.

Waar het voormelde attest bovendien verwijst naar de problemen die verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft vermeld, wijst de Raad erop dat dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekster haar psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het door verzoekster neergelegde attest kan dan ook niet volstaan als nieuw element dat op zekere wijze aantoonst dat de beslissing genomen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming anders zou zijn geweest indien dit document ten tijde van de eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Waar verzoekster thans in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 1), wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming noch thans in het kader haar tweede verzoek om internationale bescherming of in haar verzoekschrift enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst aan te brengen. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk worden verwacht dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden

herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Verder dient te worden vastgesteld dat de Raad in het kader van verzoekers eerste en tweede verzoek om internationale bescherming reeds heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van de vermeende gedwongen rekrutering door Al-Shabaab (RvV 23 mei 2017, nr. 187 439 en 19 december 2017, nr. 196 826). Het feit dat deze problemen in het kader van verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift louter volhardt dat de problemen die hij uiteengezet heeft in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming nog steeds actueel zijn, brengt hij in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die op zekere wijze aantonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien deze ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen.

De door verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming neergelegde Somalische identiteitskaart, echtscheidingsakte, huwelijksakte, geboorteaktes en algemene informatie met betrekking tot de erkenning van kinderen in België (administratief dossier verzoeker, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10, nrs. 1-8) heeft louter betrekking op verzoekers identiteit, herkomst uit Mogadishu en zijn burgerlijke staat. Deze elementen worden niet betwist, doch kunnen geen afbreuk doen aan de beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten in Somalië. Aldus kunnen zij niet beschouwd worden als nieuwe elementen die op zekere wijze aantonen dat de eerdere beslissingen genomen in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming anders zouden zijn geweest indien deze ten tijde van die eerdere beoordelingen zouden hebben voorgelegen.

Daarnaast voeren verzoekers beiden aan dat zij niet kunnen terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van hun dochter. Verzoekers wijzen er in hun verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hun dochter F.A.A. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend. Dit houdt een schending in van het principe van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

*“Het “belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad afzonderlijke beslissingen nam in hoofde van verzoekster en haar dochter F.A.A., en de hoedanigheid van vluchteling van F.A.A. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster aan dat: *“Rekening*

*houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage in heel Somalië (98%), het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7, §4 van de Vreemdelingenwet, [heb ik] besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”* In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker werd inhoudelijk een identieke motivering opgenomen.

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekers om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoeken om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het door verzoekers geciteerde arrest *“Ahmedbekova”* blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijftitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”* Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova een R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers' dochter F.A.A. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoekers' verzoeken om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maken, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met hun dochter.

Verzoekers kunnen zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van hun dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij beogen dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot hen moet worden uitgebreid.

Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet willen dat hun dochter wordt besneden.

In deze merkt de Raad, in verzoeksters geval, op dat zij verzaakte aan haar medewerkingsplicht door haar werkelijke herkomst niet aan te tonen, terwijl enkel kan blijken dat verzoekster niet uit het district

Dhusurameb in de provincie Galgaduud in Somalië afkomstig is. Uit het administratief dossier blijkt voorts nog dat de sociale normen door de moeder en vrouwelijke leden van de families worden opgelegd (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 1-2). Aldus is verzoekster als moeder de voornaamste persoon in het leven van haar dochter inzake de beslissing tot haar besnijdenis. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster niet meewerkt en bewust informatie achterhoudt, terwijl niet de Belgische staat maar verzoekster controle heeft over de vrouwelijke genitale verminking van haar dochter.

Indien het hoger belang van het kind niet ter discussie staat (overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU) dan dient verzoekster *in concreto* aannemelijk te maken dat dit evenzeer haar bezorgdheid is door minstens aan haar medewerkingsplicht te voldoen. De oprechtheid van verzoeksters bewering haar dochter te willen beschermen tegen besnijdenis kan echter niet blijken uit verzoeksters handelwijze nu ze de noodzaak en de aard van bescherming en de wijze waarop dit kan gebeuren in haar werkelijke regio van herkomst verbergt en verzwijgt.

De verklaring dat verzoeker zou worden gearresteerd indien hij niet zou toelaten om zijn dochter te besnijden, betreft een blote bewering in zijn hoofde die hij niet *in concreto* aantoont.

De Raad meent dat de door verzoekers' neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze beoordeling. De door verzoekers' neergelegde huwelijksakte, zwangerschaps- en geboorteaattesten, geboorteaaktes en algemene informatie over de erkenning van kinderen in België (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 3; administratief dossier verzoeker, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 10, nrs 2-8) kunnen enkel aantonen dat zij de ouders zijn van F.A.A., hetgeen niet wordt betwist. Het door verzoekster neergelegde medisch attest in hoofde van hun dochter F.A.A. (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 2) bewijst dan weer slechts dat hun dochter niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing evenmin wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers' nood aan internationale bescherming. Hetzelfde dient gezegd te worden betreffende de door verzoekster neergelegde lidkaarten van GAMS in hoofde van haar dochter en haar echtgenoot, verzoeker, en de verklaring op eer bij GAMS in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot, verzoeker (administratief dossier verzoekster, Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 13, nr. 4).

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekers internationale bescherming nodig hebben tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekers om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De bestreden beslissingen op zich houden geen schending in van het recht op een gezins- of familieleven.

In zoverre verzoekers in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat: *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Verder blijkt uit de door verzoekers toegevoegde informatie dat zij de mogelijkheid hebben om een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te vragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Overeenkomstig de nationale procedures kunnen verzoekers een verblijfstitel

bekomen en zij kunnen aldus gebruik maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekers aangeven in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat hun kind in België geboren is en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is dan ook niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal omdat zij hierdoor niet in staat zouden zijn om hun dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat hun dochter zal opgroeien zonder ouders, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee geen nood aan internationale bescherming aantonen. *In casu* werd geen beslissing genomen over verzoekers' dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het feit dat verzoekster de beweerde herkomst uit Mirig, in het district Dhusamareb in de provincie Galgaduud in Somalië niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de procedure haar ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor de komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer verzoekster op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 3).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker zelf verklaart afkomstig zijn van Mogadishu, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en de aanvullende nota blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De vaststellingen in de bestreden beslissing van verzoeker op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekers vragen *in fine* van de verzoekschriften de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

**Artikel 2**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

**Artikel 3**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP